

skyld! Jeg har virkelig meget omhyggelig mindet om, hvad der skete baade i Fjor og i 1875. Jeg vil indrømme, at hvad der skete i 1875, var nok saa usædvanligt, og naar det ærede Medlem tror at kunne slippe fra det ved at sige, at vi i 1875 hævdede Folkethingets Stilling, hvad har det da med Tingene at gjøre? Jeg haaber, at vi ogsaa i Aar hævde Folkethingets Stilling, Spørgsmaalet er blot, om han, der har været med to Gange til noget saadant Usædvanligt, har Ret til overfor os at rejse Anke oven, at der i dette sidste Finantsudvalg med Hensyn til enkelte Punkter er sørt Forhandling i Underudvalg. Det er det, hvorom jeg har bemærket, at det klinger mærkeligt, naar man selv har været med til noget saa Usædvanligt adskillige Gange. Det ærede Medlem gjorde derpaa et svagt Forsøg paa endnu at hævde, at der dog var forhandlet, hele Tiden. Jeg kommer herved til at erindre om et Forsøg, som det ærede Medlem gjorde for lidt siden, og som jeg ønsker at opbevare i Tidendes, fordi det er interessant paa Grund af dets Beviskraft. Han sagde, at der var forhandlet i 4 Maaned; der var forhandlet lidt i hver Maaned fra Slutningen af November til Begyndelsen af December og fra Slutningen af Januar til Begyndelsen af Februar, altsaa hele Tiden. Ja saaledes kan man faae 4 Maaned ud af det, naar man tager den Første og Sidste af hver Maaned. Det begynde at genere, at der kun var forhandlet fra sidst i November til først i December, og det forandrer han saa til fra 8de Novbr. til midt i December. Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksomt herpaa; thi det er, som bekendt, en Svaghed, han gjentagende har havt, navnlig i Aar under Diskussionen, at Tallene ere vorede, efterhaanden som han ønsker at se dem store. Saa siger det ærede Medlem, at det staar i Miksaus Bureaus Telegrammer! Ja, der staar saa Meget; han maa ikke tro Alt, hvad der kommer med Telegrammen; men han kan heller ikke undskylde sig med det. Det ærede Medlem kunde dermed undskylde Alle, som ikke ere inde i Forholdene; men det ærede Medlem, der har været med til Alt, hvad der er sket, kan ikke bruge denne Undskyldning for sig selv. Jeg gjentager derfor over for ham, at det er meget mærkeligt, at han efter Alt, hvad der er oplyst for ham, og efter at det er mislykkedes for ham Punkt for Punkt at holde paa den Forklaring, som han har søgt at hævde, nemlig at her er forhandlet hele Tiden, nu i Stedet for at lade det ligge gjør Forsøg paa at hævde det. Naar man er kommen saa vidt, at man i Diskussionen overfor Erklæringer fra den anden Side om, hvad der er passeret, hvad der er forhandlet, ikke kan hjælpe sig paa anden Maade end ved at udtale: Ja, det kunde dog vist være osv., saa er man meget nær ved det Punkt, hvor man ikke mere faar noget Svar. Saa siger det ærede Medlem: Det ligger i Luften,

at de komme til at forhandle igjen. Nu vel, det vilde være en meget stor Feil, om det danske Folkething nogensinde kom saa vidt, at det ene Parti negtede at forhandle med det andet. Jeg vil meget ønske, at den Tid aldrig kommer. Dersom Nogen ønsker at forhandle med os, siger jeg rent og aabent til det ærede Medlem: Hvorfor skulle vi saa ikke forhandle? Saa siger det ærede Medlem, at jeg ikke skulde have imødegaaet det her i Salen. Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem vilde have været fri for det her i Salen. Jeg skal indrømme, at det kunde have været ham meget behageligt at slippe derfor; men saa skulde han ikke have skrevet Noget i Betænkningen. Naar han skriver Noget i Betænkningen, som efter min Mening er urigtigt, oplyser jeg og dokumenterer, at det er urigtigt. Det ærede Medlem siger, at jeg skulde have imødegaaet ham i Pressen. Det ærede Medlem har været meget ivrig til strax at komme i Pressen; men han maa overlade til mig, naar jeg finder Tiden beleiligt til at give saadanne Oplysninger i Pressen. Saa gif det ærede Medlem igjen over til sin Politikk. Han havde hørt i Sommer, at vi skulde holde ud, men han havde hørt fra anden Side, fra Høire, at vi skulde give efter, og det skulde vi hellere strax have gjort, siger han, thi det er det, vi nu gjøre. Det ærede Medlem talte før om smaa Finesser i Diskussionsmaaden. Dette er vistnok en af disse Finesser. Hvad var det, der var Tale om i Sommer? Hvad var det, Modstanderne anførte imod os? Det var, at vi vilde blive nødte til at give efter med Hensyn til Provisoriet, men fra denne Side, fra vor Side, er der ikke blevet givet efter med Hensyn til Provisoriet, og jeg tror, at han skal betænke sig to Gange, inden han vover at paasta, at dette Thing har bøiet sig med Hensyn til Provisoriet. Jeg tror, at dette Thing meget bestemt har hævdet sin Stilling. Men, siger det ærede Medlem, min Forklaring af en Skattenegetelse vil han ikke have Noget med at gjøre. En Skattenegetelse, siger han, er noget overordentlig Farligt og Alvorligt, og nu vover det i hans Tale til noget saa Stort og Uendeligt, som jeg nok kan forstaa, hvad jeg forøvrigt ingenfinde har havt Tvivl om, at det ærede Medlem er en ivrig Modstander af Skattenegetelse; thi man gjør ikke en Ting saa forstrækkelig stor, naar man ikke vil gjøre Folk bange for den. Ja, kunde jeg blot være vis paa, at det ærede Medlem vilde gaa i Spidsen til en ganske simpel, ligefrem Negtelse af Skatter Landet over, naturligvis gennemført ved Udpantning og Alt, hvad der dertil hører, saa vilde jeg sige, at det ærede Medlem havde Ret til at forlange, at Finantsloven skulde negtes, Ret til at forlange sin Politikk fulgt. Det havde han Ret til, naar han blot vilde tage Konsekvenserne af den. Jeg forlanger ikke, at det ærede Medlem skulde vove sit dyrebare Liv. Det ærede Medlem talte om Revolu-